

Lidércfény

amatőr kulturális folyóirat

www.lidercfeny.hu

IV. évfolyam, 7. szám, 2010. július

Interjú

Fantasy

Sci-Fi

Beszámoló

Könyvajánló

Ehavi számunk alkotói: Bódai-Soós Judit, Mia, Tim Shaw, Craz, Xenothep, Crawfall, Gracza Levente, Sigynnae, Homoergaster, Lidércfény HQ

Tartalom

KÖSZÖNTŐ

Gondolatok júliusi számunkról /Lidércfény HQ/ 3.

JEGYZET

A hamis tanú /Homoergaster/ 3.

INTERJÚ

Grafikus a határon túlról:
interjú Alexandru Sabo-val /Sigynnae/ 4.

FANTASY

A kín mesterei /Tim Shaw/ 6.

A terápia /Crowfall/ 7.

Jarud Herceg vallomásai /Gracza Levente/ 8.

Kurgan történetek: Incidens egy határvidéki csehóban
/Homoergaster/ 9.

VERSEK

Kísértés /Mia/ 11

Kánikula /Bóday-Soós Judit/ 11

Az ok, amiért Micimackót, a torkos pici mackót
jól fejbe vágta barátja, Malacka /Craz/ 11

De Micimackó nem adja fel! /Craz/ 11

SCI-FI

Kör 0.5 /Xenothep/ 12.

TÖRTÉNELEM

Tengeralattjárók, vulkánkitörés /Homoergaster/ 13.

BESZÁMOLÓ

A Szíriusz sci-fi napokon jártunk /Lidércfény HQ/... 14.

KÖNYVAJÁNLÓ

Az Exorcista /Homoergaster/ 16.

IMPRESSZUM:

**Lidércfény amatőr kulturális folyóirat
IV. évfolyam. 7. szám, 2010. július**

Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin
Megjelenik minden hónap második felében.

Borító: Alexandru Sabo - Barbár vezér (részlet)

Felelős és tördelőszerkesztő:

Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright)

Tartalmi szerkesztő: Török Viktor (Kapitány)

Olvasószerkesztő: Túri András (Homoergaster)

Grafikai munkatársak:

Scholtz Róbert (Sigynnae), Emily,
Bognár Attila (WhiteRaven), Homoergaster

Fotók: Jimmy, Kapitány, Ida, Craz

Illusztrációk: Internet

Támogatónk: Szabó Dénes és családja

E-mail: lidercfeny@sentesinfo.hu

Internet: www.lidercfeny.hu

Nyomdai munka: SZVSZ Kft. nyomdaüzeme
6600 Szentés, Petőfi u. 1.

Következő számunk tartalmából

- Beszámoló a 2010-es HungaroCon-ról, Gyuláról.
- Interjú Farkas Bertalannal (legalábbis reméljük :).

Hírek röviden

JELÖLJÉTEK TÉMÁKAT AZ ÚJ GALAXIS SZÁMÁRA!

Közösségsegítséget kér az Új Galaxis szerkesztője az antológia következő számainak tartalmi összeállításához. Az utóbb megjelent Új Galaxisok egy-egy tematika köré szerveződtek (a 15-16. szám az Utópiákat járta körbe), és most lehetőség van rá, hogy az olvasók is befolyásolják, mik legyenek a favorizált témák.

„Az ember eredendően lusta állat. A történelem azt mutatja, hogy még restebb akkor, ha azt a funkcióját kellene használni, mely valóban megkülönbözteti az állattól, nevezetesen az elvont gondolkodást. Nem kivétel ez alól az antológiaszerkesztő sem, így elhatároztam, hogy gondolkodás helyett inkább az olvasóra bízom az Új Galaxis következő számai témáinak kiválasztását. Ráhárítva egyúttal ennek teljes felelősségét is.

Arra kérlek, tehát kedves Olvasó, hogy tanulmányozd át a téma-listát és jelöld meg hogyan is viszonyulsz egy-egy témához!

Fáradtságodat megköszönjük, bár jutalmul legfőleg jó írásokat ígérhetek a neked tetsző témákban. - A Szerk.”

Itt lehet szavazni: <http://ugeditorial.blogspot.com/>

Megjelent a júliusi Penna Magazin

A tartalomból:

- Exkluzív interjú a Hollywoodban élő magyar rendezővel Hules Endrével - Kulik Yvette tollából
- Exclusive interview with Hollywood-based Hungarian director, Endre Hules - by Yvette Kulik (from page 10-13)
- Könyvespolc: Gartner Ádám: a Lator
- Szélesvászon: Komfortos mennyország
- Antal Nimród legújabb rendezése: Predators - Bíró Szabolcs cikke
- Mansfield a József és a színes, szélesvásznú „kavalkádról”
- Építészrovat: Remekművek között - Séta az Andrassy úton
- Novellamelléklet: Nemere István - Szamurájkard és még sok egyéb...

A magazin letölthető innen:

<http://tintaklub.hu/media/2010-penna-julius.pdf>

Előkészületben a második Karcolat antológia

A Karcolat Egyesület szerkesztői csoportja magasabb fokozatra kapcsolt, gőzerővel dolgozik a második Karcolat antológián. Elképzelésünk szerint ebben a kötetben az elsőhöz képest kevesebb szerző - író és grafikus -, de egyenként több művel szerepel. Nagyjából azonos arányban szépirodalmi, tudományos-fantasztikus, fantasy és egyéb írások, de talán egy kis eltolódással a szépirodalom felé. A kötetben helyet kap kisregény, elbeszélés, novella, ezek illusztrációi és önálló képek. Az Egyesület tevékenységéből adódóan kizárólag pályájuk elején tartó írók és grafikusok műveit mutatjuk be.

A KIMTE novellapályázatán első helyezést elért novellának már biztos helye van a kötetben, hiszen ez volt a győztes jutalma. Ezen felül alkotói csoportoktól, irodalmi vonulatoktól, műfajoktól függetlenül, bárkitől szívesen fogadunk ajánlást személyi és egyéb megkötések nélkül. Kizárólag a minőséget tartjuk szem előtt.

Továbbá a KIMTE folyamatosan zajló Talentum (<http://egyesulet.karcolat.hu/node/224>) pályázatán bemutatott szerzők művei is esélyesek a megjelenésre.

Főszerkesztő: Czinkos Éva (Eve Rigel)

Szerkesztők: Mészáros András (Andy R. Cain), Szendrei Dóra (Bloody Dora), Szóts László (S. L. Cornelius), Tóth Beáta (Styra)

Grafikai szakértő: Papp Norbert festőművész

Javaslatokat a http://karcolat.hu/forum/egyeb/masodik_karcolat_antologia_szavazas fórumra várunk.

Köszöntő

TISZTELT OLVASÓ!

Folyóiratunk készítése közben mindig reméljük, hogy változatos olvasnivalóval szolgálhatunk. Nem mindig jön ez össze, azonban most úgy érezzük, sikerült. Jegyzetünkben egy olyan téma kerül ismét elő, amellyel már foglalkoztunk: a Hold. A továbbiakban

interjúval, V. pályázatunkra nevezett, ám helyezést el nem ért novellákkal, egy humoros SF szösszenettel, egy Kurgan történettel, versekkel, egy beszámolóval és egy könyvsorozat ajánlójával igyekszünk szórakoztatni és tájékoztatni. Olvasásra fel!

Lidércfény HQ

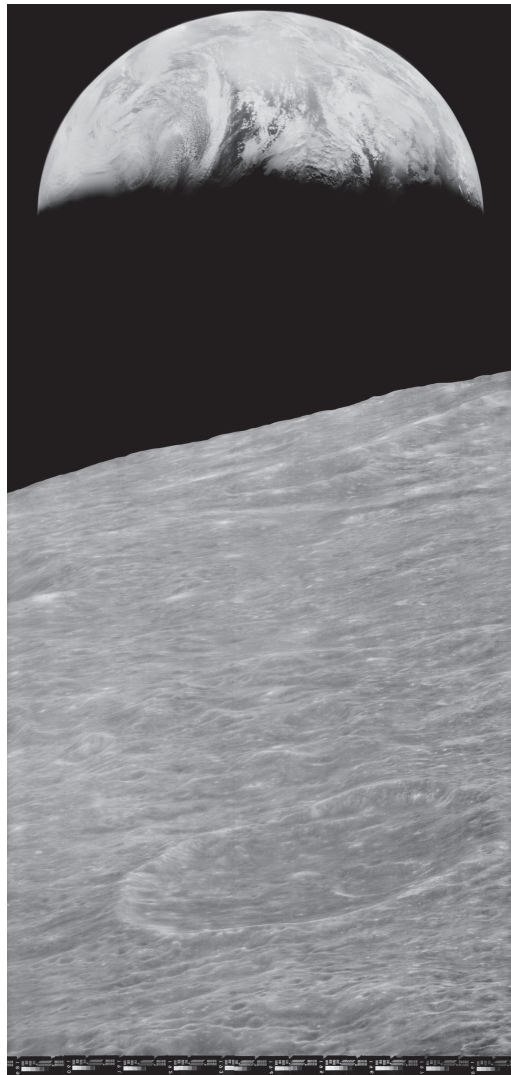

A hamis tanú

1969. július 21-én, amerikai idő szerint egy nappal korábban, az Apolló 11 holdkompja az emberiség nagy diadalára Holdat ért. Aszondják... mer' amikor már Nemere István, aki pedig az amerikai eredmények fényében leplezte le a szovjet űrhazudozást, is enyhe szkepticizmussal töpreng, az már nem semmi! Nemere úr, talán túlzás nélkül állítható, egész generációknak biztosította könyveivel az alternatív gondolkodáshoz a munióit, sőt a gondolkodáshoz! Ő mindig feltétlen híve volt a Holdraszállásoknak, a szovjet szárnalmas „eredményeit” hasonlítgatta az USA bőségszarujához. A legújabb „Titkok könyve 2010” már nem kerüli el, hogy kérdőjelet tegyen a nagy eseményhez.

Mivel ismét július van, úgy véltem, kötelező egy kört tenni a téma körül, már csak azért is, mivel azon a napon a média ismét a régi legendát fogja történelmi-tudományos tényként hozsannázní. Kritika és kérdés nélkül. A Hold felszínén készített fotók az utóbbi években többször kerültek a bulvármédia érdeklődési körébe, már csak azért is, mivel a komoly, sőt cáfolhatatlan érvek mostanra átgették a gőgös vaskalaposok páncélját. A színpadi kellékök, rendellenes árnyékok, egymástól kilométerekre kiköppött ugyanolyan hátterek, matt fekete űr, a csillagok hiányával stb. hasonló képhibákról már többször volt szó, újságban és tv-ben. Rendre megszólalnak a kételkedők és a „tudomány” felkent, hős védői, pro-kontra. Mindenki mondja a magáét. Őszintén szólva én már kissé torkig vagyok ezzel, főleg hogy látom, ez a huzavona semmit se ér: a fotók a Holdon készültek, Gagarin meg az első űrhajós... punktum!

Persze nem csak a statikus képekkel van baj, hanem a mozgóképekkel is. Azóta is bőszen elemzik a megmaradt filmeket, és a kaka minőségű korabeli tv-adást. Az külön botrány, hogy a NASA szerint az eredeti, vágatlan videók elvesztek... (!!!!!?) ...izé, nem is vesztek el, csak

átvitték egy másik raktárba, és ott nem találják a káoszban! Az emberi történelem egyik legnagyobb zűrzavarosabb akciójának muszterjeiről van szó...! Megvan, csak... izé... nem tudjuk hol! Ez olyan, mint amikor az amúgy is vidáman lobogó tűzbe bedobnak egy kanna benzint... robban! Páratlan tudományos értékkel bíró videók csak úgy eltűnnek, senki sem tudja, hol keresse azokat! Senkit sem idegesít a tudat, hogy meg kéne menteni, át kellene konvertálni, fejlettebb adathordozókra, pl. DVD-re! Vagy igen...? A Lidércfényben már foglalkoztunk a Holdraszállással, és Aranyi László is állt rendelkezésünkre, amidőn megkerestük. Úgy vélem az újabb évforduló, ezúttal a 41., alkalmat ad arra, hogy neves elődeim nyomában felhívjam a figyelmet a képre, melyet magamban hamis tanúnak hívok.

A kép a Földet ábrázolja a Holdról... állítólag. Az lenne a címe, hogy: „Földfelkelte a Hold egén”, vagy hasonló. A fotón nem az egész Föld látható, olyan benyomást kelt, mintha a Föld most bukkanna elő a holdi láthatár peremén; láthatóak a felhők, az óceánok és földrészek. A látvány valóban bombasztikus... csak hibás. Hogy miért is? Íme: A Hold- és a Földtáv átlagosan 380-400 ezer km között ingadozik. A Hold sokkal kisebb a Földnél. A Földünk egyenlítője 12.756 km, a Holdé csupán 3.476 km. A képen ezért a Földnek sokkal nagyobbak kéne látszani, sokkal! A látvány, amit látnunk kéne egy sci-fi magazin színes illusztrációját idézné: a fél „ eget” betöltő bolygónk szinte agyonlapító képe. A kép címe azt sugallja, hogy ímígyen nézne ki a „földfelkelte” a Holdon.

Kérdésem csak az, hogyan jöhetne fel a Föld a Hold egére, ha mindig ott van? A Hold tengelyforgása a Földre nem merőleges, hanem párhuzamos, azaz a holdi megfigyelő azt láthatja, hogy a Föld kerek látványa elforog a feje fölött. Ahogy azt „ideleln” is láthatjuk a Holddal. A látvány azonban nem változhat, a Holdon mindig a fejünk felett trónol a Föld. Hasonló, de nem ilyen felvétel csak az ún. terminátor-vonalon, vagyis a Hold örök éjszakai és a felénk világító oldala közötti, átmeneti zónában készülhetne elvileg. Ám úgy tudjuk, a derék űrhajósok ezt a vidéket meg sem közelítették...

Homoergaster

Grafikus a határon túlról: interjú Alexandru Sabo-val.

Alexandru Sabo munkáival a múlt nyáron találkoztam először az Art.rpg.hu honlapon. Már akkor felmerült bennem az ötlet, hogy milyen jó is lenne egy riportot készíteni a nagyváradi grafikussal. Az ötletet gyors emailváltás követte és nagy meglepetésemre nem csak, hogy nem zárkozott el a megkeresésünk elől, hanem a Lidércfény múlt havi borítóképét is ő festette. Utóbbit itt is szeretnénk megköszönni neki!

Sigynnae: Szerintem legyünk túl a nehezén. Mondj magadról pár mondatot, mutatkozz be légy szíves az olvasóknak!

Alexandru Sabo: Először is üdvözlöm a Lidércfény olvasóit! Háááát, 33 éves, boldog házas ember vagyok, aki Romániában, Nagyváradon született és él jelenleg is. Mivel apám magyar származású, anyám pedig román, ezért mindkét nyelvet beszéltük a családban, így tanultam meg én is magyarul beszélni (bizonyos szinten).

Sigynnae: Hogyan lettél grafikus? Mi indított el ezen a pályán?

A. S.: Mint bármelyik gyerek, én is szerettem rajzolni, de annak ellenére, hogy nálunk erős kommunista idők voltak, lehetett fogni a magyar tv-adókat. A '80-as években volt egy szombati műsor, amiben magyar amatőr képregényrajzolókat mutattak be. Ott láttam egy fiatal rajzoló, aki egy frankó képregénnyé vitte át a Csillagok Háborúját (amennyire én emlékszem). Nagyon megragadott akkoriban, és ezért folyamatos érdeklődéssel vártam a következő műsorokat... A képregényekben az tetszett, hogy rajzzal és saját erőből tudtam egy saját világot teremteni. Csak a fantázia – na meg a rajztudás :) – húzta át ebben a világban! 10 éves koromtól kezdtem el komolyabban képregényeket rajzolni, a rá következő jó pár évben pedig a Fűles újságon nőttem fel, Fazekas Attila és Korcsmáros Pál képregényeiből tanulva.

Egy másik nagyon fontos momentum az volt, mikor akaratom ellenére apám elvitt és beiratott a művészeti középiskolába – hűű, de dühös voltam rá az első egy-két napban, de aztán nagyon gyorsan 180 fokos fordulatot vett az életem, mivel egyértelművé vált, hogy ott a helyem. Elképesztő, milyen középiskolai évek jöttek (a legszébbek :)!)

Az egyetemet két év után abbahagytam, anyagi gondok miatt. Ez időben jelent meg a Photoshop 5 – egy jó barátom

tan megtanított néhány alkalmazást a programban, és ezzel elindult egy Graphic Design időszak az életemben (félretéve egy időre az illusztrációt és grafikai munkákat), ami még most is tart – alkalmazott vagyok egy nagyváradi design cégnél (Imago Media). 2001-ben elkezdtem egy nagyváradi kiadóval dolgozni, digitális illusztráció téren, és innen indult el az úgynevezett CG Art korszakom.

Sigynnae: A könyvek borítóin kívül milyen képeket készítesz még?

A. S.: Gyerekkönyveket rajzoltam még – ez a tevékenység most is aktuális a fent említett kiadóval, illetőleg egyéb „freelance”-munkákat is vállalok, ami egészen különböző és izgalmas projekkel hoz kapcsolatba. Egy ideje viszont már erősen hajlok csak a kártyajáték-illusztrációk felé (Trading Card Games).

Sigynnae: Elsősorban fantasy stílusban rajzolsz. Tekinthejtük ezt kedvenc műfajodnak?

A. S.: Abszolút.

Sigynnae: Kacsintgatsz más felé is, mint a fantasy? Úgy értem, próbálkozol-e pl. sci-fi vagy horror stílusú grafikákkal időnként?

A. S.: Még nem, de sosem lehet tudni, mit hoz a jövő.

Sigynnae: Melyik a kedvenc fantasy világod? Egyáltalán van ilyen?

A. S.: Jó kérdés, mivel én a nagy fantasy világba csak 6 évvel ezelőtt pottyantam bele mint illusztrátor. A Magic the Gathering és Warhammer világ volt az, amelyet először ismertem meg, és persze lejátszottam 2-3 évet keményen a World of Warcraft világban is, ami nagyon megfogott „gamer”-ként.

Sigynnae: Kit tekintesz példaképednek, illetve ki, vagy kik hatottak rád a munkád során?

A. S.: A fent említett Warhammer-művészek hatottak rám legelőször, főleg a fekete-fehér illusztrációk. Mint példakép és inspirációforrás egyben, Jim Murray, Boros-Szikszai, Aleksí Briclöt, Joe Maduriera nevét emelem ki, és van egy nálam fiatalabb alkotó is, akinek a stílusa nagyon bejön nekem: Daarken.

Sigynnae: Milyen eszközöket használsz a rajzolás során? Van-e valami speciális technikád?

A. S.: Vázlataim legtöbbször ceruzával készítem, aztán magát az illusztrációt Photoshop-ban. Egy Wacom Intuos A5-ös rajztáblám van. Kicsit megviselt már, ezért épp a napokban cserélem le egy Wacom PL típusú táblára (monitorra). Utóbbi a Cintiq-hez hasonlít, és az a frankó benne, hogy egyből a monitoron dolgozom. Már régóta ki akartam próbálni.

Más különleges vagy egyedi technikám nincs, mint a megszokott CG-illusztrátoroknak – egy pár „brush” (amelyeknek egy részét magam csináltam), illetve „pattern”-textúrák. Mivel sokat manipulálok a színeket is, a „gradient”-ek és „filter”-ek sem hiányoznak nálam.

© COPYRIGHT - MEDIA PLANET

Sigynnae: Hogyan kerültél kapcsolatba a Warcards-szal?

A. S.: 2003-ban munkatársam, Cristian Bodea, aki fantasy-őrült volt, és tudta, hogy gyerekkönyveket illusztrálok, lehívott az irodájába, és mutatott néhány érdekes kártyát, amin jó kis fantasy-illusztrációk szerepeltek, szöveg és számok. Így találkoztam először a Trading Card Games-szel. Mivel sok időmet elvette a graphic design, nem sokat tudtam a fantasy-játékokról (akkori-ban, azt hiszem, Delta Force-t és Need for Speedet játszottam). Mondta, hogy szeretne csinálni egy kártyajátékot, és megkérdezte, lenne-e kedvem rajzolni neki. Érdekes volt, mert akkor még azt sem tudtam, mi egy „goblin”, „ork”, vagy „elf”. Volt mit magyarázzon, gondolhatjátok! Először Warcards-nak hívták, utólag azonban megváltozott Zetth-re.

Sigynnae: Románián kívül jelent már meg más kiadványban is alkotásod?

A. S.: Igen, 2008-ban a Chaotic Games-nek csináltam illusztrációkat és ink-színezést és természetesen különböző freelance munkáim is jelentek meg. Ezek online videoslot játékok vagy karikatúrák voltak nagyrészt. Ebben az évben is jelenik meg néhány, de ezek még NDA alatt vannak, ezért nem mondhatok semmi bővebbet róluk. Mindenesetre elég jól indult az év!

Sigynnae: Meséj egy kicsit a munkamódszeredről! Hogyan dolgozol? Zénét hallgatsz, vagy a csendet kedveled?

A. S.: Fontos nekem az emberekkel való kontaktus is, ezért a szociális életemet kielégítem a munkahelyemen a nap első 8 órájában. Emiatt általában késő délután és este szoktam dolgozni, de sokszor éjjel is (amikor megfeledekem magamról, vagy épp kések a deadline-nal). Ennek megfelelően formálódik a munkamódszerem is. Egyszerűen kicsit még kaotikusnak nevezném a freelance életemet. Zénét természetesen hallgatok, főleg játék- és filmzenét (WoW soundtrack, Dragon Age, LOTR, Gladiator, Pulp Fiction, stb.). Előadóként nagyon kedvelem Lorenna McKennitt-et. Hallgatok még Ákost is, sokat. És előfordul, hogy kávé helyett jön az AC/DC és a többi rock együttes :))!

Sigynnae: Bizonyára sok olyan tapasztalattal rendelkezel, amelyek a saját alkotásaid elkészítése során gyűltek fel. Ezek fényében tudnál-e valamilyen tanácsot adni az amatőr grafikusok számára?

A. S.: Viszonylag nehéz tanácsokat adni, mivel mások jogosultabbak ezt megtenni. Tapasztalatom nem nagy, van még hova fejlődjek. Nálam is sok még a hiányosság. Jó tanácsként semmi új dolgot nem tudok mondani. Első a munka, munka, munka, rajzolni, tanulmányozni, rajzolni, és így tovább... mivel rajzolni sajnos tudni kell. Ez lenne az egyik ismétlődő jó tanács. A többit meg lehet találni a neten, hisz hatalmasra nőtt a nemzetközi illusztrátorok családja, és ezzel együtt a helyek száma is, ahol lehet találkozni és inspirálódni – úgy virtuális szinten, mint személyesen workshop-találkozókon. Tele vagyunk infóval és emberekkel, akik igazán tudnak mit mondani. Csak az a nehéz, hogy rájövünk, melyik a saját út, amin járni akarunk.

Úgy látom, a fiatalok jól informáltak, és jó tanácsokban sincs hiány, van honnan szerezni. A lényeg, hogy mit szeretnének elérni és hova akarnak jutni, ugyanis nagyon változatos munkakörök formálódtak ki, ahol helyt lehet állni grafikusként vagy CG-artistként.

Így hát hajrá! És nem megfélemezni a látásról, vigyáznai a szemünkre! Ez azoknak szól, akik sokat dolgoznak számítógépen (sajnos saját tapasztalatból mondom).

Sigynnae: Mik a terveid a jövőre?

A. S.: Professzionális szinten, most még néhány évig szeretnék csak TCG illusztrációkkal foglalkozni, vagy egyéb fantasy-kiadványoknak borítókat vagy belső illusztrációkat készíteni. Természetesen továbbfejlődni grafikusként is, mert hisz sok van még, amit tanulnom kell. Na és persze a családdal szeretnék több időt tölteni, és kicsivel többet utazgatni.

Sigynnae: Köszönöm a beszélgetést! Sok sikert kívánok!

A. S.: Én köszönöm, hogy megismerkedtünk, és a lehetőséget, hogy bemutatkozhattam a Lidércfény olvasóinak, főleg, hogy ez az első alkalom, amikor riportot készítenek velem. :)

Linkek:

<http://www.alexandrusabo.ro/>
<http://alexabo.cgsociety.org/>
<http://art.rpg.hu/>

A cikkben szereplő illusztrációk az alkotó, ill. a Media Planet tulajdonát képezik.

A kín mesterei

A férfi megállt a barbakán közepén az egyik lőrésnél, rákönyökölt a mellvédre és hosszasan kémlelte az alatt elterülő tájat. A vár tiszteletet parancsolóan terpeszkedett a környék egyetlen magaslatán. Alkalmasabb helyre nem is építhették volna. Nincs az a sereg, amely észrevétlen meg tudná közelíteni a falakat. A hátsódvar felől kardcsattogást sodort a szél, ám a túlon túl szabályos ütemből sejteni lehetett, hogy nem élet-halál harcot vívnak. Inkább csak a körjük gyűlt bámész népek előtt fitogtatják tudományukat az ifjú gyöveresek.

A férfi beleunt a látványba. Végigsétált a gyilokjárón, majd komótosan leballagott a belsőudvarra vezető grádicsra. Útja az ódon lakótoronyhoz vezetett, amelynek legalsó szintjén kapott helyet a tömlöc és a kínzókamra.

Két sudár fehércseléd ácsorgott vihorászva a bejárat előtt, abból a se fara, se mellye fajtából. Ha zsenge koruk nem árulta volna el, hogy még nem léptek frigyre senkivel, megtette helyette földetlen fejük és kibontott hajuk. Bokáig érő, kézzel hímzett ruhát viseltek, amely jobban illett volna egy lovagi torna vagy egy úri lakoma hangulatához, mint a gyötrelmelelőterébe.

- Kicsit várni kell - mondta egyikük.

A férfi biccentett. Ugyan furcsállotta, hogy alabárdos poroszló helyett efféle strázsákkal találkozik, de hamar napirendre tért a dolog felett. Ki tudja, minő szándék vezeti a vár urát! Karba öltött kézzel nekidőlt a falnak, és lehunyta a szemét. Néhány minutum ide vagy oda nem számít. Elvégre az idő nem hamarfutó!

Nagyjából alította, milyen látvány tárul elibé, ha majdan bebocsátást nyer a fájdalom szentélyébe. Alighanem falhoz rögzített láncok, kaloda, kínpad és béklyók fogadják. Kampók, tűk, szűrő és vágó alkalmatlanságok, valamint az elmaradhatatlan tűzhely, hogy mindezeket izzítani is tudja a bakó, ha a kérdőre vont bűnös lélek

megátalkodottnak bizonyul. Főként ilyesmire számított. Bár azt elismerte: az emberek mindig is felettebb találekonyak voltak, ha a szenvedés egy újabb módozatát kellett kiokumálniuk. Nem csodálkozott volna, ha ezúttal is felfedez valami ritkán alkalmazott fortélyt. Ám a kín, ami eztán következett, csakugyan meglepte. Ilyeténfélét nem tudott volna elképzelni még a legfertelmesebb rémálmában sem.

Az egyik vászonceléd papirost tartott a kacsójában. Lassan, akadozva silabizálta ki barátnejának a sorokat. Az egyik képnél pír serkent az orcáján.

- Oh, Leonardo! - sápolódott. - Elképzelem, ahogy beszáguld ide, felkap maga mögé a nyeregbe, és elvisz innen messzire.

- Aztán hova?

- Hát Amerikába! Egy ilyen moci biztos tök drága. Nézd má', hát nem cuki, ahogy néz?

- Szerintem inkább nyálás. Bár a Titanicban tetszett.

- Ja, nekem az a kedvenc jelenetem, amikor a csajszi elengedi a kezét.

- Mé'? Mit csináljon egy fagyott csávóval?

- Az igaz - hagyta rá az első. - De azért az bazi jó lenne, ha tudnék angolul. Meg egy kicsit fogynom is kéne. Egy olyan tizenöt kilót.

- Honnan? - kérdezte a másik, miközben végigmérte satnya barátnejét. - A fülcimpádból?

Az első felelt volna valamit, de ekkor meglebbent a bejáratot rejtő függöny, és napfénytől hunyorgó látogatók áramlottak ki az udvarra.

- Kedves vendégeink! - fordult az idegenvezető a következő csoporthoz. - Isten hozta önöket a panoptikumban! Elnézést a rövid várakozásért! Remélem, nem érezték kellemetlennek, és rá tudtak a hangolódni a kínzókamra hangulatára... Erre tessék!

Tim Shaw

A terápia

Az egész egy részeg hajnalon kezdődött. A felére sem emlékszem a történeteknek, de valahogy összeakadtam ezzel a Marius nevű alakkal, és röpké két óra, valamint nyolc kóktél alatt kitárgyaltuk az univerzum titkait. Mikor elváltunk, azt mondta, feltétlenül mutatni akar valamit, ráfirkált egy fecnire és a kezembe nyomta, majd elköszöntünk.

Másnap vizsgáltam meg jobban, hogy egy szakadt, megbarnult, furcsa állagú, pergamendarabot kaptam apró, ákom-bákom betűkkel. Egy címmel és egy kora esti időponttal, de dátum nélkül. Gondoltam, biztos a mai nap, és végtére is nem akadt semmi fontos teendőm, szóval végül odamentem. Addigra a fejfájás helyét szerencsére elfoglalta az izgatott várakozás, mit tartogathat számomra különös ivócimborám. Persze nem is tudtam volna megmondani, miért gondoltam különösnek. Talán a neve meg a pergamendarab miatt, persze meglehet, okoskodtam, hogy csak egy túlbuzgó könyvtárossal találkoztam.

Marius nagy örömmel fogadott, pont jókor érkeztem, mondta, és megdöbbsent értetlenségemen, ami a hiányzó dátumot illette. Hiszen minden nap jó, mindig ugyanekkor, vigyorgott szélesen, és rácsodálkoztam hiányzó fogaira, talán ezért is találtam furának előző éjjel, bár egyáltalán nem rémlett a foghíj. Csak figyelnem kell, de csendben ám, figyelmeztetett a látnivaló megnevezésére való legkisebb hajlandóság nélkül. Hát jó, de ha nem teszük, simán lelépek, morogtam az orrom alá.

Egy tágas, de teljesen sötét terem-be vezetett, ahol a fal mellett kaptam egy széket, és bevallom, kissé feszengtem azoktól a neszekből, amik alapján egyértelműen többen is voltak már a teremben. Legfeljebb végre élesben is karatézhatok, futott át az agyamon a kínos önvigasztalás. Gyufa sercent, és egymás után egy egész halom gyertya gyulladt meg.

Egy hatalmas, kerek asztal bontakozott ki az egyre erősödő fényben, amit egy tucatnyi csuhás alak ült körbe, egyedül Marius állt, épp elrázta az utolsó gyufáját. Rémllett valami okkult okfejtés, amit az anyatermészet működéséről magyarázott előző éjjel, de szektákról nem esett szó, ebben biztos voltam, különben hamar összevesztünk volna.

Világosság testvérek, szól Marius, mire mindenki kórusban válaszolta ugyanezt. Nem volt túl messze a kijárat, és azt saccolgattam, észreveszik-e, ha kisurranok, mikor Marius belefogott. Elmondta, hogy a mai ülésel fordulóhoz érkeztek, és felszólított mindenkit, hogy szabaduljon meg ódon csuhájától, mint ahogy már ő sem visel ilyesmit. Felállt az első alak, és lassan, teátrálisan levette a barna posztót, rögtön követte a mellette ülő, és így tovább. Volt itt ősz aggastyán, középkorú, tipikus adóellenőr fejű, hosszú hajú srác, meg jó néhány jellegte-lebb alak. Megkönnyebbültem, legalább nem voltak kopaszra borotváltak. Mikor mindannyian felfedték magukat, Marius tapsolni kezdett, erre az egész banda megtapsolta magát. Kezdett szórakoztatni a dolog. Egy hét múlva a gyertyáktól is megszabadulunk, és azontúl fényességben tartjuk a találkozókat, vette át a szót

mosolyogva most az aggastyán.

Világosság, testvérek, kiáltották újra. Az aggastyán felkérte Bertold testvért a folytatásra, mire a hosszú hajú, feketével kihúzott szemű srác állt fel és kezdett el beszélni. Néhány napja a parkban sétálva egy falka kamasszal találkozott, akiknek úgymond nem tetszett Bertold öltözete és fizimiskája, ezért belekötöttek. Kicsit meglökdösték és emós köcsögnek nevezték, akármit is jelentsen az. Bertold büszkén ecsetelt minden részletet, végül halkan hozzátette, hogy ő teljesen néma maradt, amíg aztán faképnél nem hagyták. Tapsvihar fogadta beszámolóját. Mi? Marius rögtön méltató szavakat intézett Bertoldhoz és például állította a többiek elé. Világosság, testvérek!

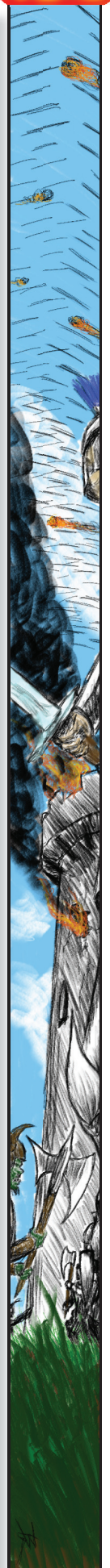
Aztán egy vastag szemöldökű, harcsabajszos figura emelkedett fel, lassan, lesütött szemekkel kezdett el valamiféle energiatúról beszélni, amit a helyi erőmű számára termesztettek egy bizonyos helyen, amire ő rábukkant. Végül is csak az energiáért ültették, és semmi más célja nem volt a növény létének, emberünk pedig már gyenge volt, némileg belefáradt a lassú erőáramlásba, meg hát az energiatúr olyan kézenfekvő, így, szigorúan csak kísérletképpen egy kisebb területen elszívta az erejüket. Döbbsent csend vette körül.

Az aggastyán jutott először levegőhöz ismét, és dörgedelmes szavakkal korholta Taerant, amiért az elszívás velejéig gonosz módszeréhez folyamodott, mert mindegy, hogy túlszorított, korcs egerekről, vagy magáról a Yetiről van szó, az élet az élet, és elszívni minden esetben tilos. A harcsabajsz megsemmisülten állt, de Marius halkan hozzátette, nagy bátorság, és mindenképpen a jó út vezérlése kellett ahhoz, hogy Taeran elmesélje nekik buta tévedését, ami egyben nagyon tanulságos is volt mindannyiuknak, mert a sötét praktikák ilyen ártatlan formában is csak sötét praktikák maradnak. Mindjárt az adóellenőr pofa is szenvedélyes beszédbe kezdett arról, hogy mindannyian tudják, hova vezet a sötét út, amiről való dicséretes, önkéntes letérésüket minden áron meg kell védeni, mert a gonoszság könnyebb, egyszerűbb és csábítása

mindennél erősebben veszi körül őket, akik már nemet mondtak neki. Világosság! Erre mindenki felállt és valami számomra érthetetlen, hablaty nyelven valamiféle közös imát kántáltak néhány percig. Ezután Marius bejelentette, hogy ő már ötszázhusz napja nem használt sötét mágiát, az aggastyán kilencszáznégy napot mondott, Bertold százkilencvenet, volt ott hetvenkettő, kétszázharminchat, tizennyolc, meg még jó pár egyéb, csak szegény Taeran maradt csöndben.

Az utolsó bejelentett időtartam után heves taps tört ki ismét. Végül mindenki boldogan megölelte egymást, és többen megveregették a szégyenkező társuk vállát is. Nem tudtam mit kezdeni igazán a dologgal, de a nagy összeölekezésen már csendben elröhögtem magam. Nem kellett volna. Akármilyen bizarr is egy pszichoterápiás csoport, ahova csupa magát mágusnak, mi több, sötét mágusnak képzelő embert hoztak össze, nem igazán etikus nevetni rajta, gondoltam. Először csak a bűntudat kínozta. Aztán már sokkal inkább az a rettenetes, gyomor- kapargató érzés, aminek a végén egy élő, korcs egeret hánytam ki. Még hogy kilencszáz nap!

Crowfall

Jarud Herceg vallomásai

- Nézze, doki, először is szögezzük le, hogy az ember nem feltétlenül választja ezt az életformát, mintsem valamiféle titokzatos, ősi, profetikus maszlag szerint kell akként viselkednie, vagyis, egyáltalán... ööö... így élnie anélkül, hogy előtte lett volna bármi fogalma is arról, hogy mivel jár mindez, vagy hogy később milyen... ööö... következményei lesznek; végülis eleinte élvezetes, vagyis inkább... olyan izgalmas dolog - ha dühös vagy, fújni kezd a szél, kidőlnek a fák, villámok csapkodnak; ha valami látomásod van, akkor biztos lehetsz benne, hogy mélyebb jelentősége van; tudsz kommunikálni bizonyos állatokkal: farkasokkal, kígyókkal, rovarokkal, satöbbi, satöbbi, ilyesmik, és ez eléggé fel tudja villanyozni az embert, érti, doki - felfogtam, hogy különleges vagyok, valami ilyen... nagyon... ööö... nem is tudom hogy mondjam, szóval olyan bizsergést éreztem, éreztem, hogy mindent megkaphatok, elérhetek, amit akarok, és ettől izgalomba jöttem, néha már egészen... öhmm... szexuális jellegű izgalomba, néha felrepültem magas hegycsúcsokra, és órákon át transzban voltam, és csak nevettem, és körülöttem sziklák omlottak le, dörgött az ég, hóvihár volt, és nem éreztem semmi mást, csak a saját végtelen hatalmamot... és madarak, többnyire hollók köröztek felettem, néha keselyűk is, és hallottam, hogy mit kárognak: „Parancsolj velünk, iszonyú Mesterünk!”, meg ilyeneket, és én voltam körülbelül a mindenség középpontja, és minden romlott, természetellenes mágia ott összpontosult bennem, vér folyt a szememből, nagyon-nagyon ijesztő lehetett, ahogy vérzik a szemem, de közben meg olyan dolgokat láttam, amiket valószínűleg soha senki nem láthat, az érzékelésnek olyan szegmensei tárultak fel előttem, hogy az... én látok infravörösben, ultraibolyában, ezeken túl, még tovább, doki, azt maga el sem tudja képzelni, hogy én milyen színeket, vagy hangokat, vagy illatokat érzek... ha meglátok mondjuk egy halott állatot, nem csak annyit érzékelek belőle, mint egy szármalmas ember, mint mondjuk maga, hanem én pontosan meglátom, miként halt meg, egyenként érzem az ízeket, amiket a férgek érznek, amik a húsából esznek, és halom a sejteinek a halálsíkolyát, és beszélgetek a legyekkel, amik körülöngyák, hallom, mit gondolnak róla, hogy mennyire pompás bölcsőnek találják a gyerekeik számára, meg ilyesmiket, én nem csak azt érzékelem, hogy ott egy döglött hörcsög, hanem konkrétan a halálának a több milliónyi aspektusát, azt a számtalan... ööö... mentális réteget, ami ráakódott... á, doki, komolyan... egyszerűen idegesít, hogy minek tépem a számat, maga úgyse értheti... de oké, tudja mit, folytassuk: ilyenkor, amikor az ember rájön, hogy nem egyszerű halandó, sőt, nem is igazán ember, hanem több, akkor ugye nevet változtat; én eldobtam a régi nevem, hogy Kairus Laruu, undorítónak találtam, mert elképesztően szokványos, és egyszerű, és hétköznapi, és én nem vagyok hétköznapi, úgyhogy én lettem Jarud Herceg...! a sötétség nagykövete, az új világrend megalapítója, hát ugye... ha ekkora mágia tombol valakiben, akkor azonnal megfogalmazódik benne a vágy, hogy például birodalmat alapítson, mindegy, a lényeg, hogy uralkodjon valakik felett, ez hozzátartozik a dologhoz, mert nagyon frusztráló tud lenni, ha nincs senki, akit megfélemlíthetnék ezzel az irtózatossággal, jó, jó, az állatok természetes szolgálói, és egyes mérges növények is behódolnak, ha akarom, meg ugye a természet elemei, de ez nem elég, intelligens, érző lelkű

lények diktátoraként akartam tetszelegni, volt ugye egy szomszédos, független állam, békés kis goblinok laktak - én odamentem, és három nap leforgása alatt tehetetlen szolgálommá tettem őket, esélyük sem volt... erre meg persze felfigyeltek a szomszédék, Kertann hülye kis királysága, egész goblinhadsereget uszítottam rájuk, meg madarakat, hullóket, medvéket, sáskákat, és Kertann megadta magát, terjeszkedtem, rabszolgáim lettek a régi hercegek, elöljárók, satöbbik, és akkor voltam a csúcsponton, továbbfejlesztettem az ősi mágiát, új eljárásokat fejlesztettem ki, új főzeteket kevertem, egészen stílusosan; átalakítottam Kertann palotáját a saját szájízem szerint - szerintem sokkal jobban néz ki mindenféle tuskékkal, kiszögellésekkel, meg hogy a várakokban nem víz, hanem láva folyik... mindegy, az eldák meg elkezdtek pattogni ezeken a dolgokon, mindenféle demokratikus jogokról pofáztak, én meg berágtam, feltámasztottam pár temetőnyi zombit, és megszálltam az eldák „szent földjét”, és ez volt a csúcspont, a megszállás!... ó, igen, ez elég nosztalgikus, doki, mert... ez volt az a pont, ahol a csontjaimban éreztem a halhatatlanságot... és az az idegesítő, hogy itt jött el valami távoli birodalomból az a kis szemét „kiválasztott” akárki, az a nulla senkiházi nagyképu hülyegyerek, szintén valami mit tudom én honnan eltanult varázserővel, és érti, doki! Hogy majd ő fog engem legyőzni, mert hogy ő az egyetlen, aki ezt megteheti, és igazából sajnáltam is szerencsétlent, kémeikkel figyeltem, aztán ráküldtem a sárkányokat, akiket még a hegyekből bányásztam elő (mert olvastam valami krónikaszerűségben, hogy ilyet igazából lehet, ha valakiben annyira túlteng a mana, mint bennem), na, szóval jött a srác, és én le akartam vadászni, megmondtam a sárkányoknak, hogy élve kéne elhozni a kastélyba, és én saját kezűleg intézném el a rohadékot, deee... úgy volt, hogy a csávó kifektette a sárkányokat, egyszerűen lekarodta őket, na, ekkor lettem nagyon dühös, és akkor lett itt ilyen hideg, mint most van, és úgy hallom, hogy a srác közeledik, és valami barlangban bujkál, és medítál, és készül a küzdelemre, és már leverte a sárkányaimat, úgy hallom, hogy a goblinokat úgy szeleteli, mint egy beszpídezett hentes, és ha érzi magában az energiát, akkor eljön a kastélyomba, és valószínűleg áttöri a trollhordáimat, áttör a legsötétebb mágikus védelmi rendszeremen, és akkor meg kell vele küzdenem, és az az igazság, doki, hogy félek, elkezdtem... életemben talán először félni, hogy elveszíték mindent, amit kaptam a születésemkor, amiről nem választhattam, amiről most már szeretnék választani, és nem tudom eldönteni, hogy kell-e nekem ez az egész a hatalommal, varázserővel, mindennel, hogy kell-e nekem az, hogy én lássam a halál ezer dimenzióját, hogy én csúszómászóknak parancsoljak, hogy én rettegésben tartsak ártatlan lényeket, hogy én mindig felgyűjtsek valamit, ha dühös vagyok, hogy énelőttem mindig mindenki letérdeljen, hogy ne szipolyozzom ki poénból a lelkét, és látja, doki, maga nem érthet engem, mert maga ember, és sajnálom, sajnálom, hogy felgyűjtottam a függönyeit, meg a szőnyegét, meg a ruháját, ó, istenek, ez nem igaz, én nem akarok parancsolgatni, én nem akarok varázsolni, én nem akarok állandó dühben élni, én nem akarok leigázni, én nem akarok megszállni, én nem akarok gonosz lenni, én nem akarok Jarud Herceg lenni, én -

Gracza Levente

Kurgan történetek: Incidens egy határvidéki csehóban

1887

A szóltan, magas alakra senki sem figyelt. Már órák óta ott támasztotta a pultot, időnként a gallerja mögé döntve egy-egy kupicát a helyi méregerős pálinkából, amit a csapos és tulaj maga főzött erjesztett kukoricából. Láthatóan meg se kottyant neki. Ugyanolyan egyenesen, mozdulatlanul és némán álldogált tovább. Nyilván várt valakire.

Amikor belépett a helyiségbe, órákkal ezelőtt, egy pilanatra minden szem rászegeződött. Hidegen fürkészte végig a jelenlévőket, kemény, jeges pillantása azonban nem volt kihívó. Nem egy kötekedő, felvágós alak volt, annál sokkalta veszélyesebbnek tűnt. Komótosan odaballagott a hosszú pult legtávolabbi végéhez, és rákönyökölt. Dús, fekete haja keretében az arca szinte fehérnek látszott, bár a bőre inkább kreolos, napbarnított volt. Rámosolygott a csaposra, akit ettől kilelt a hideg, és reszelős hangon megkérdezte, van-e valami iható ebben a koszfészekben. A jóember cérnavékony hangon a saját főzésű pálinkáját ajánlotta. Az idegen rábólintott, és az első pohárka már ott is termett előtte. Amikor lehajtotta, a tulaj aggódva figyelte a hatást. Meglepődött. Az idegen arcán semmilyen hatás sem látszódott, pedig ez volt a legerősebb szesz a háznál. Egy darabig szemléte a kiürült poharat, aztán felnézett a fészengő emberkére. Elmosolyodott, a fickó szíve kihagyott egy ütemet, ájulás kerülgette. Az idegen bólintott, mire ő boldogan, megkönnyebbülve újratöltött.

Az azóta eltelt időben a kocsmá közönsége tulajdonképpen meg is feledkezett a jövevényről, aki bármilyen ijesztőnek is látszott, amikor megérkezett, semmi zúrt nem csinált. Amikor azonban George Butcher és társasága berontott a helyiségbe, porosan, koszosan és vidáman, többen úgy döntöttek, hogy eleget szórták a pénzt, más, fontosabb dolguk is van még. Butcherék hírhedt bajkeverők voltak, a verekedés, lövöldözés volt a lételejük. Az egyikük, bizonyos John C. Butler, már a lengőajtóban vidáman integetett a kedvenc kurvájának, és rikoltozva adta mindenki tudtára, hogy nagyon kanos. A lány bágyadtan intett vissza, lelkesedése nem volt határtalan, megpillantva állandó kuncaftját. Ezt nem

John potenciája, hanem a pénztárcája okozta. Voltak negatív tapasztalatai ezen a téren. A fiatalember állandóan akrobatikus mutatványokra kényszerítette, ami fárasztó volt, de nem volt hajlandó felárát fizetni, mondván a szokásos időt nem lépte túl. A többi örömlány kárörvendő és együttérző mosollyal vonult vissza, és némiképp megkönnyebbülten. Sejtették, hogy hamarosan verekedés lesz, viszont ebből ők kimaradnak. Igaz, az üzlet is pangani fog egy darabig. A tulaj is azonnal intézkedett, hogy az értékesebb tárgyak és palackok biztonságba kerüljenek. Eddigre a helyiségben csak a nagyon részegek és a nagyon elszántak maradtak. Butcherék elhelyezkedtek, ordítva whiskey-t kértek, közben vidáman ugratták egymást. A kocsmában mindenki megértette, hogy a banda bunyóra vágyik, és mindenképpen balhé lesz. Ez a felismerés még időben távozásra bírta egyeseket. Butcher hamarosan kiszúrta magának az idegent. Pusmogni kezdtek, összehajolva, egy-egy sanda pillantást vetve a maga elé meredő figurára. Aztán Butch felkászálódott, és a pulthoz lépett. A csapos kissé sápadtan áll a deszka túloldalán. A legény az idegen felé intett.

- Miért szolgálsz ki indiánokat, nem tanultál jó modort?

Köztudomású volt, hogy George Butcher utálja az indiánokat. A csapos hebegett valamit, mire Butch mérgesen legyintett. Odalépett a szóltan idegen mellé, és elbődült.

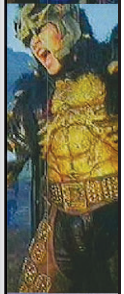
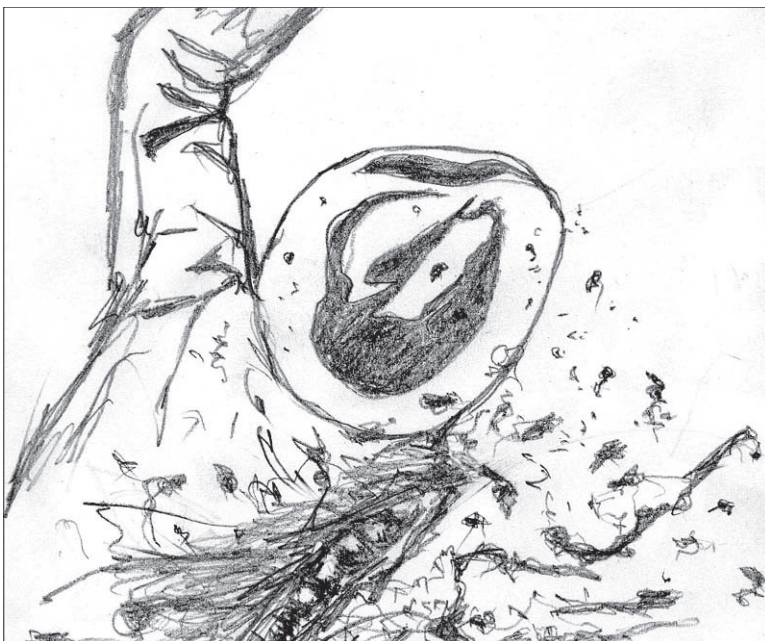
- Takarodj vissza a pusztába, te mocskok! - üvöltött rá. Mint ilyenkor mindig, most is az amúgy sem túl férfias hangja nyers rikácsolásba torzult. A magát nagyemőnek képzelő, koszos tehénpásztor ettől ellenállhatatlanul röhejes lett, bár nem akadt senki, akinek nevetni lett volna kedve. Ettől mindenkit óvott a régebbi emlékek sora. Viszont többeknek eszébe jutott, hogy milyen félelmetes volt a szóltan idegen, amikor megérkezett. A fejekben felderengett a gyanú, hogy Butcher esetleg ezúttal rossz lóra tett. Az alak meg se rezdült, a helyiség elcsendesült.

- Hozzám szóltál? - kérdezte az öntelt fickótól, az óriás, rekedt, mély hangján. Ez a hang nem tetszett Butchnak, főleg a sajátja miatt. Hátranézett a cimboráihoz, és gonoszán elmosolyodott.

- Egy göthös indián! Van kedvetek meggyógyítani? - öblös röhögés hullámozott felé feleletként. Butch visszafordult, és az idegen pohárára meredt, az orrát megcsapta a pálinka szaga. Olyan volt neki ez a szag, mint a döggkeselyűnek a rothadó húsé: préda! Egy részeg indián!

- Nem bírod a pálinkát, rézbőrű komám? - kérdezte „viccesen” Butch. Az alak megmozdult, és ránézett. Most valahogy nem látszott indiánnak, sőt részegnek se, de Butch nem engedte a zsákmányát. Legfeljebb lelövi, nem látott nála fegyvert, csak egy ócska, hosszú kabátot. Most megpillantott egy randa sebhelyet a nyakán.

- Né mán! Ez a lóköttő, már akasztva is volt! - rikoltott fel. - Biztos szar volt a kötél, hogy nem bírta el...! Szerintem nekünk van erősebb! - egytetértő moraj zúgott az asztala felől.

A székek tologatása azt jelezte, a fiúk fel-tápáskodnak. Az idegen elmosolyodott. Ez a mosoly Butchnél is ugyan azt a hatást váltotta ki, mint a kocsmárosnál. De már nem volt visszaút.

- Nem tetszik a nyakam - állapította meg az idegen. - Meg az se, hogy rekedt vagyok... hmm. Én rekedt vagyok, de a te hangod olyan, akár a kiherült kandúré! - Ezt a megállapítást a helyiségben jóformán mindenki osztotta, de senki sem helyeselt. Dermedt csend lett. Butch arca elváltozott. A nyájas hangból akkora megvetés áradt, hogy maga alá temette. Egy pillanattal később mindent kisöpört az agyából, a kontrollálhatatlan düh.

- Mit mondtál, te disznó? - sikította a szokásos rikácsolásánál egy oktávval följebb.

- Töketlen seggfej! - mondta az óriás vigyorogva. A legény a pisztolyához kapott... azaz kapott volna. Egy nagy, fényes fémpenge szaladt keresztül rajta, ami a gondolatnál is sebesebben került elő az ócska kabát alól. A sötét idegen erőlködés nélkül felemelte Butchot, akinek odafönn lebegve megjött a hangja. Egy kibelezett kutya vinnyogása. Kurgan meglengette, akár egy zászlót, aztán a földhöz csapta. Ettől alul szétnyílt, vér és belsőségek robbantak szét belőle. Ugyanazzal a mozdulattal felfelé rántott egyet. Butcher lemészárolt baromként dőlt kétfelé. A többiek egy lépést sem tudtak tenni, Kurgan körbetáncolta őket, kecsesen, szinte anyagtalanul, és mindőjüket megölte. Volt, amelyiküknek egy laza mozdulattal levágta a fejét, hogy az egy közeli asztalon dübrent, megcsörrentve a poharakat. A másikat derékban vágta ketté, a felsőtest hátradőlt, míg az alsótest előre, közben a félig kirántott colt vissza-csusszant a tokjába. Olyan is akadt, akinek csupán a torkát vágta el, talán hogy az illető megtapasztalja a rekedtsége ezen kifogásolt állapotát.

A mészárlás halk volt és emberfeletten gyors, a zsid-badt közönség szinte fel sem fogta, mi történt. A fegyverek a helyükön maradtak, lövés nem esett. Csak két ember jutott el a fegyverrántás küszöbéig, elsütni nekik sem volt idejük. A legélesebb hang egész idő alatt a nyö-

géseken és meghatározhatatlan félhangokon kívül csak a csont és fa recsegése volt, ahogy ezek az anyagok találkoztak a fémmel. Az utolsó maradt egy lépést azért tudott tenni. Ennek következtében Kurgan egy kurta mozdulattal a lépcsőkorlát oszlopához szegezte, olyan erővel, hogy a vasos gerenda túldoldalán kivillant a kard fémje, jókora darabot szakítva ki az oszlopból.

Csupán néhány másodperc telt el azóta, hogy Kurgan töketlennek nevezte Butchet. A padlón vér, belek és bedarált húsfoszlányok egyvelege gőzölgött. Torzók heverték szanaszét, akár egy mészárszéken. Amikor a magas idegen, kezében karddal a pulthoz lépett, egy kegyetlen harcos véres szobrának tűnt. Éles, mozdulatlan arccal számolni kezdte a dollárokat a falpra. Egy idő múltán megállt. A szemei úgy fúródtak a csapos lelkébe, mint a köröm alá a tuske.

- Elég lesz? - kérdezte halkan, közben megrántotta a fejét, mintegy utalva a mögötte elterülő gusztustalan fel-fordulásra. A csapos holtra váltan bólintott. Kurgan elfordult tőle. A helyiségben tartózkodó többi halandónak az a megkönnyebbült gondolat futott át az agyán, hogy vége a Butcher-bandának! A mészárlás sokkja majd ez után jön, akár a vonat. Kurgan ezt érzékelve színpadiasan meghajolt.

- Szóra sem érdemes! Nem kell hálálkodnotok! - jegyezte meg, aztán a vértől megtisztított pengét a helyére csúsztatta, majd a hüvelyt, kardostól, kabátostól, magára öltötte. Zsebre dugta a kezét és vidáman füttyörészve kísélt. A lova felé indult, amikor egy reszkető, arrogáns hang megállította.

- Hé, most túl messze vagy, hogy a bicskáddal hadonássz!

Kurgan megállt, és lassan bólintott.

- Igen, túl messze - hagyta helyben. Megpördült, és egy lövés dörrent, az egyetlen lövés az egész incidensben. A Butcher-banda utolsó tagja is holtan bukott fel. A sietve magára kapott alsó és pisztolytáska éles kontrasztot mutatott a tűző napon. Kurgan kabátzsebe kissé füstölgött. Megrázogatta, figyelve, nem é-e, aztán szétnézett. Az iszonyatos, ősi pillantás útjából minden tekintet igyekezett kitérni. Odabenn a kocsmában most érkezett meg az idegekbe a sokk. Ennek hangjai összevegyültek a kíváncsian kinéző prostik sikolyaival...

Homoergaster

Kisértés

Sarokban kuporgott
S lerohant könnyen
Tudta. Várta, hogy visszalökjem.

Nemet mondtam
De újra elgyöngültem
Legyőzött, aztán fölé kerültem.

Akaratom újra
Százfelé hasadt
Vergődve feküdtem a teste alatt.

Mia

Lidércfény
Online
kulturális magazin

www.lidercfeny.hu

Kánikula

Forró a testem, de nem láz heve fűt,
hanem a nyári Nap szít bennem tüzet.
Egy hó-angyal hűvös álomképe űz,
hogy magamba szívjak egy kortynyi telet.
Ha kilógathatnám fejem egy percre,
mint az ablakon néha; át a télbe,
és a fagy csipkedné orcám veresre,
talán meg is könnyebbülhetnék végre.
Aztán áthúlt fejemet óvatosan
visszahúznám ebbe a forró nyárba,
hogy felolvadjak minden porcikámban,
mint egy el nem hajtott, kézbe zárva
megmaradt hógolyó, amíg legvégül
cseppfolyóssá válva felhörpíntethetném
magam, mint az Istenek kegyelméből
aláhullott jéghideg nedűt.

Bódai-Soós Judit

Az ok, amiért Micimackót, a torkos pici mackót jól fejbe vágta barátja, Malacka

Boldog viharnapot, Malacka!
Jöttem, hátha akad egy falatka
méz.

Nézd,
én beérem,
hogya elérem
azt a bájos köcsögöt;
látom, a méz lecsöpögött
róla
a porba.

S mily' kár érte!
Elvégre
a méz, az édes,
ha egy-két éves
is talán,
a kedvenc kajám

nekem.
Beismerem,
s nem is merem
remélni,
hogya kérni
fogok hatot,
kapok
legalább kettőt,
s ez éhes bendőt
itt mézzel feltöltöm.
Hisz az egész földön
Nincs jobb, mint a méz.
Ó nézd,
e két kéz
már indul felé,
s mindjárt elé-

ri... hopp, ajaj,
ó mily' szörnyű baj.
Leesett.
Ezért egy keveset
hát megeszek,
ne menjen kárba,
inkább a szájba
a drága
étek.
De kérlek!
Ne nézz így rám,
én drága cimborám.
Hagyok neked
egy keveset...
majd legközelebb.

Craz

De Micimackó nem adja fel!

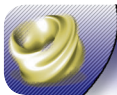
Ó... mért tetted Malacka?
Mint egy bezárt palackba
ezernyi légy zúg a fejem
saját nekem.
Talán e tetted
azért tetted...
- Mert megetted! -
Elfeledtem.
Bocsáss meg kérlek,
én egyetértek.
Béküljünk hát,
s mondjuk egy vacsorát
rendezzünk ez alkalomból,
s csöpögjön az alkaromról
az édes méz,

s e macikéz
ne lazáljon,
újabb adag mézre találjon.
Nini,
mi lóg ott ki?
Mit tettél?
Csak nem rejtettél
el előlem mézet?
Ezt az eszeveszettséget!
Ó nyam,
méz nyam,
de finom, nyam.
Megmondjam
mi aggaszt kérem?
Mit csináljak, hogy elérjem

Alját az edényem-
nek...
Meg-
van, hurrá!
Úrrá
lettem a problémán.
Így méltán
lehet jutalmam
mit mindig is akartam:
méz
méz
és még
méz.

Craz

Kör 0.5

Szunyókálásomból Gab hangja riasztott fel, nem különben erőteljes lökdösése.

- Vin! Megvan a tökéletes helyszín!

Valamit mormogtam, amit nem bántam, hogy nem halott meg, aztán kipillantottam az oldal ablakon. Bár csilagfényes éjszaka elé néztünk, az utastér világítás visszautkröződése lehetetlenné tette a nézelődést. Járművünk egy döccenéssel állt meg, a többiek izgatottan tódultak az ablakokhoz. Nea hangja valahonnan előlről hallatszott:

- Oké srácok, ne húzzuk az időt, temérdek munkánk van! Hozzátok a felszerelést, és lássunk neki!

Felkaptam a legközelebbi hátizsákot, meg egy köteg kötelet, majd egykedvűen löktem ki az ajtót. Tiszta, édes levegő töltötte meg tudómet, elégedetten nyújtózkodtam. Gab lúke fejjel állt meg mellettem.

- Repülni akarsz?

- Igen, ez valószínű. Lámpád van?

- Aham. Kell?

A fejem ráztam.

- Nem dehogy. Egyelőre így többet látunk, mint lámpával. Jobbak a kontrasztok.

- Ha te mondd... - dűnyögte, aztán halkán füttyörészve a mellmagasságig érő gabonába csörtetett. Nea lépett mellém.

- Megvan a tervrajz?

- Gab az asztalon hagyta, indulás után jutott eszünkbe. De ne aggódj, minden vonalat magam előtt látok élesen.

- Rendben, bízom benned.

Megveregette a vállam, és ettől jóleső melegség töltött el. A nővérem nem sűrűn osztogatja a dicséreteket. Din és Teo is kikászálódtak végre egy nagy csomaggal szerencsétlenkedve.

- Kell nekünk ennyi lim-lom? - méltatlankodott épp Din. Teo egy darabig szöszmötölt, aztán úgy tűnik, elfogyott a türelme, mert fogta az egésztestet, és feldobta a vállára. Din tapsikolt örömeiben.

- Nagy vagy, Teo! Csak meg ne állj!

A fiú nyögve rongyolt el mellettem, rogyadozó léptekkel, vigyorogva követtem. Jó sokáig gyalogoltunk, Din valami vidám nótát dúdolgatott, jól esett hallgatni menet közben. Neát és Gabot nem láttam, arra koncentráltam, hogy Teo fel ne boruljon a csomaggal. Nővérem hangja valahonnan jobbról előlről hallatszott.

- Csapat: állj!

Teo felröhögött, és vadul kapálózva zuhant hasra, ék-telen zörgés közepette. Din azonnal mellette termett, és aggódva bontogatta ki a ponyva alól a fiút.

- Jól vagy?

Nea morc képpel állt meg fölöttünk.

- Hihetetlen, mennyit tudtok tökölődni minden alkalommal.

Gab a másik oldalról tűnt fel meglepett képpel.

- Mit csinálni?

- Nem érdekes... Gab! Vin! Lássuk a vonalakat!

Felkaptunk egy-egy köteg vékonyabb madzagot, kibontottuk, majd a végeiket Din kezébe adtuk, és futólépésben iramodtunk beljebb. Gab felvette a ritmust, aztán intett.

- Mi is az első minta?

- Gantu, a Kapu.

- Rendben.

A növények hosszú levelei halkán susogtak körülöttnk, igyekeztünk nem letördelni őket.

- Nah? - lihegtem.

- Még nem - lihegte vissza Gab. - Ott beljebb... látod azt a sűrűbb részt?...

- Igen.

- Na, majd ott.

Nem akartam rávilágítani arra a nyilvánvaló tényre, hogy amikor a sűrűbb részen leszünk, azt a kellős közepén nem annyira fogjuk látni, de bíztam benne, hogy tudja, mit csinál. Nea hangja nagyon távolról szállt felém.

- Helyzet?

- Mindjárt! - ordította vissza Gab, majd szinte azonnal megtaszított jobbra, míg ő balra vetődött.

- Most!

Engedelmesen elfordultam kilencven fokkal, és most merőlegesen futottam eddigi útiránnyal. A zsinég lazán futott a tenyerem alatt, de kezdtem kifogyni. Nea kiáltása ismét utolért.

- Oké, vissza!

Megint jobbra kanyarodtam vissza a kiinduló pont felé, és már majdnem oda értem társaimhoz, amikor a zsinég elfogyott. Nea elmosolyodott.

- Hibátlan. Hol a lámpa?

Din előkapta hátizsákjából a kis teljesítményű lézert, és Neának nyújtotta. A zsinég végei már egy kicsi átlátszó hengerben voltak, Nea bekapcsolta a lámpát, és betolta a hengerbe. A zsinég kísérteties zölden kezdett vibrálni, egyre erősödő fényrel, gyönyörűen kirajzolva az első mintát.

- Nagyszerű! - lelkesedett Teo. - Hova kerül Waer, az Út?

Nea bal felé intett, és a háromszög csúcsán túla mutatott.

- Oda. Gab, Vin, Din és én akkor megcsináljuk az elemeket. Din, tiéd a föld. Jobbra Gantutól. Gab, tiéd a víz, ide előre, a Kapuba balra. Vin, tiéd a levegő, Gantu csúcsánál, én pedig itt maradok, és megrajzolom a tüzet. Készen álltok?

Nagy sürgölődés vette kezdetét, gyorsan összekötöttük a léceket, aztán egymásnak segítve vittük magasan a fejünk fölé tartva, hogy meg ne törjük a növények szárát. Din segített a hálóba kötözött léceimet a háromszög csúcsához vinni, aztán kedvesen rám mosolygott, és kecsesen visszabillegett a saját mintájához. Sőhajtvá próbáltam át-látni léceim kusza halmazát, de egyelőre azt sem tudtam, honnan kezdjem. A levegő mintája a legegyszerűbb, ugyanakkor a legnagyobb is, és nem akartam hibázni. Ide-oda táncoltam a növények közt, óvatosan helyezgetve léceimet, fűzve a hálót, míg végre úgy tűnt, hogy a helyén van. Akkor lassan húzni kezdtem a vezér kötelet, figyelve, hogy nem torzul-e a minta. Eleinte nem tűnt nehéznek, de aztán a rengeteg rugalmas növény lefekte a lendületem, bosszúsan feküdtem bele a kötelembe teljes testsúlyommal. Közben Din és Gab is elkészültek, és átjöttek segíteni. Nea a minta széléhez lépett, és elégedetten figyelte, ahogy a növények spirál alakban lassan meghajlanak egyre kisebb szöget zárva be a talajjal.

- Nem soká hajnalodik. Lehűlt a levegő.
 - Meglesz! - nyögtem, és kicsit jobbra húzódtam, hogy igazítsak az íven. Mikor Teo is jött, már nem okozott problémát minden kötelet megfelelően megfeszíteni. A minta készen állt, elégedetten lazítottam. Amint a növények teljesen a talajhoz simultak a háló elengedett, és újra kaotikus kupacba húzódott össze. A legfőbb ideje volt, közben egészen kivilágosodott.

Nea elmosolyodott.

- Kiváló! Most már sietnünk kell. Nemrég hallottam valamit a túoldalról.

- Gépek? - kapta fel a fejét Teo.

- Igen, ha jól láttam, a növényeket gyűjtik össze épp.

- A ködben észre sem fogják venni a mintát... - legyintett Gab, mire Nea mindentudóan elmosolyodott. Gyorsan végigjártuk a mintákat, közben összeszedve a köteleket, a zsineget és hálókat, majd járművünk felé indultunk. Már a talajból sűrű köd szállt fel, és a levegő is sűrűsödni látszott, Din kicsit csalódott lett.

- Úgy szerettem volna megnézni egyben.

Nea átölelte a kisebbik lány vállát.

- Megnézzük, ígérem neked. Nincs izomlázatok?

- Majd lesz - nyögtem, mire Teo fürgén elfutott mellettem.

- Kiscsákó, puha vagy?

- Hé! Az én mintám a legnagyobb!

Gab integetett.

- Jól van, ráérték még egymást szekálni, de most indulnunk kell! Befelé a tragacsba!

Amikor végre mindenki beszállt, behúztam az ajtót.

- Oké, Nea, indulhatunk!

Halk morajlással kelt életre járművünk, majd egy döcönessel indultunk. Az ablakhoz támasztottam a homlocom, és a távolba meredtem. Már látszottak a gépek lámpái, de Nea várt valamire. Gab idegesen pillogott a gépek felé.

- Nem indulunk?

- Ugyan már, mitől félték? Hogy meglátnak minket?

Ismertem a nővéremet, már a hanglejtéséből sejtettem, hogy ami most jön, azzal kimerítjük a Tanács jóindulatát. Mindazonáltal tetszett a buli, izgatottan tapadtam az ablakhoz. Közben a gépek odaértek, és le is álltak szinte egyszerre, amint elértek a mintámhoz. Ketten szálltak ki belőlük, úgy tűnt, tanácstalanul mászkálnak ide-oda, de nem sok mindent láttunk a ködtől. Nea mellé ültem. A lány sötét szemeiben valami furcsa fény gyúlt, lassan a gyorsító karra tette kezét. Odalenn éppen kiszúrtak minket, úgy láttam, mintha integettek volna, akkor Nea elégedetten elmosolyodott, és előrenyomta a kart. Gab felvissított.

- Óriási! Ezt el sem fogják hinni otthon! Harmadik típusú találkozás, öcséém!

Din előrehajolt, és a vállamra hajtotta állát.

- Nea, nincs kajánk?

A szélvédőn túl a horizont egyre erősebb ívben hajolt meg, és egyre sötétebb kékre váltott a tónus. Lekaptam a műszerfalról egy csomag kekszet, és Dinnek nyújtottam.

- Csak ez van. De húsz perc, és az anyahajón leszünk.

Gab tűnődve bámult ki a szélvédőn.

- Szerintetek megértik majd, mit akartunk Gantuval?

Nea elmosolyodott.

- Ki tudja? Hisz' ez csak egy kozmikus tréfa.

Xenotheop

Tengeralattjárók, vulkánkitörés

Az alábbiakban két júliusi dicső haditettől s egy érdekességről emlékezünk meg történelmi rovotunkban.

Az első jó rég esett, 907 júliusában. A pozsonyi csatának nevezett kétnapos ütközetben a nomád lovas magyar harcosok súlyos vereséget mértek a Luitpold herceg vezette bajor seregére. A Duna jobb partján nyomuló hadoszlopot, melyet Theotmár érsek vezetett, 4-én a térségbe fokozatosan, több hullámban érkező magyarok szétverték. A Fische folyótól zaklatott, kifárasztott bajorokat felőrölték, a hajóikat gyújtónyilakkal pusztították el. Ez volt a déli sereg, az északi, Luitpold által vezetett, a gyeprühatárról csupán kisebb támadásokkal fásrasztották. Ez után azonban a Dunán átkelő magyarok bekerítették a herceg törődött, leharcolt csapatát, és 5-én megsemmisítő vereséget mértek rá. A 907-es Sváb évkönyvben csupán egy rövid szöveg utal a csatára, „A bajorok kilátástalan háborúja a magyarokkal” címmel. Ez szűkszavúan felsorolja, hogy a főemberek közül elesett Luitpold herceg, Theotmár érsek, két püspök és 19 gróf. Ezzel a Lajtától 150 km-re lévő folyóig, az „Ober Enns”-ig (Óperencia!) kitolták a magyar gyeprühatárt. Ezt követően a nyugati határ 123 évig háborítatlan volt...

A második nagy tette 1915 július 18-án került sor az Adrián. Az Osztrák-Magyar Monarchia U-4 jelű tengeralattjárója elsüllyesztette a Guiseppe Garibaldi nevű páncélos cirkálót két torpedót indítva. A Garibaldi egy támadó köteleket vezetett, mely hajnali 4 órakor érkezett Ragusa Vecchia elé, és ágyúzni kezdte a partvidéket. Ezután Cattaro felé indultak. Közben a Garibaldi levált a harcsoporttól, és a partközéleben hajózott, hogy egy rombolókülönítményt tegyen partra. Itt várt rá az U-4, Single sorhajóhadnagy parancsnoklásával. A két torpedó mindössze két másodperc különbséggel talált be, és a Guiseppe Garibaldi mindössze 3 perc alatt elsüllyedt. A cirkáló elsüllyesztésének az lett a következménye, hogy az olasz hadvezetés többé nem intézett támadást a Monarchia partvidéke ellen. A Regina Marina parancsnoksága a csatahajókat igyekezetsaját kikötőiben tartani, így a Montenegróban, majd Albániában harcoló csapataink utánpótlása immár zavartalan volt. Nyilvánvaló, hogy ez az egy akció alapvetően megváltoztatta a háború ezen szakaszának menetét, egyértelműen a Monarchia, azaz a mi javunkra...

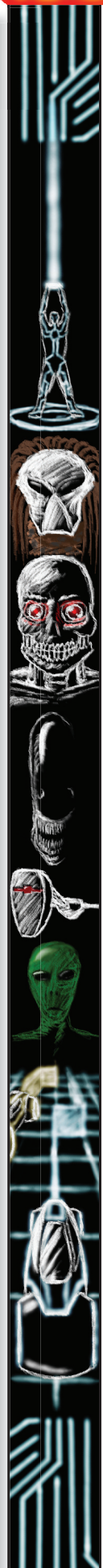
A harmadik téma nem haditett, de ide kívánczok, mivel az idei nem az a kimondottam hosszú-forró nyár, legalábbis eddig.

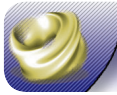
1815-ben az indonéziai Tambora vulkán mintegy 5000 évnyi szunyókálás után felébredt, olyan erővel, hogy 1300 km-rel arrébb, Batáviában azt hitték, háború vagy felkelés tört ki...

Egy évvel később, 1816-ban a nyár hideg volt, ködös és viharos. Emiatt Európában éhínség kezdődött. Ezen a „nyáron” Lord Byron meghívta magához barátját, a költő Percy Shelley-t. Az idő ködös-nyirkos, depresszív volt. A társaság a kandelónnál fázósan összegyűlve, német szellemtörténetekkel szórakoztatta magát, majd Byron azt javasolta, mindenki írjon egy saját mesét. A legmaradandóbb Mary Shelley története, a Frankenstein lett. Meglehet, az írózó meg sem írja a sztorit, ha előző évben nem tör ki a Tambora...

Források: Barikád, História magazinok, valamint Csonkaréti Károly: Gyorsmerülés, az Osztrák-Magyar Monarchia tengeralattjáróinak története 1907-1918 című könyve.

Homoergaster

A Szíriusz Scifi Napokon jártunk

Valamikor tavasszal kerest fel bennünket a Szíriusz Kulturális Egyesület elnöke, Szabó Zsolt azzal, hogy szeretné, ha részt vennénk az általuk rendezett Szíriusz Scifi Napokon. Örömmel vettük a felkérést, és némi levelezés után nekiláttunk a készülődésnek, majd a rendezvény másnapján, július 17-én, szombaton, 10:30 körül meg is érkeztünk.

Önbecsülés-növelés

A helyszínt könnyedén megtaláltuk a járdára fűjt, nyíllal ellátott feliratokat követve, s a rendezvénynek helyet adó kollégiumban is gyorsan eligazodtunk. Megérkezésünk után pár perccel már el is kezdtük berendezni a standunkat, két automata között. A stand két asztalból és négy székből állott, ám a székek számát a későbbiek során az érdeklődők miatt megnöveltük. Még „be sem laktuk” a helyünket – tán csak a molinó lógott az asztalok előtt, meg az AKF-eket kezdtük kipakolni –, máris több érdeklődő és ismerős érkezett hozzánk. Az elsők között volt a srégán szemben lévő Tuan standjától maga a kiadóvezető, Mórocz Tibor, akit főleg Kapitány tájékoztatót arról, kik is vagyunk mi. A tájékoztató hamarosan egyfajta kellemes beszélgetésbe fordult, így lehetséges hogy a jövőben az AKF hasábjainak rendre felüljenek majd a Tuan által kiadott könyvek ismertetői.

A Lidércfény stábjja felfedezi a nyomravezető graffitit.

Közben a karcolatos Ndy is üdvözölt bennünket, akivel szintén váltottunk pár szót, s a nap folyamán még többször összefutottunk. Mire elkészültünk a standdal, már jó néhány érdeklődőt tudhattunk magunk mögött, akik rendre vittek is a kirakott AKF-ekből. Aztán egyszer csak megérkezett Maggoth, akivel jól elbeszélgettünk, s ő is „bezárolt” azon számokból, amelyek nem voltak meg neki.

Később befutott még Tim Shaw, Craz és Kojer Attila is az ismerősök, alkotók, díjazottak közül. Összességében elmondható, hogy a megérkezésünkől az előadásunk végéig nagy volt nálunk is a jövés-menés.

Természetesen mi is körbenéztünk, meglátogattuk a különböző standokat (Galaktika, Tuan, Avana, Gólem

Művek, anime stand és rengeteg játékasztal), ámultunk, bámultunk, s megállapítottuk, hogy megint karcsú a pénztárcánk ahhoz, hogy minden érdekességet beszeressünk.

Előadások, díjátadó

A délelőtt maradék része és a kora délután gyorsan elröpült, így a pörgéstől némileg zúgó fejfel ültünk be kettőkor a karcolatos előadásra. Röviden szólva: lazára vettük. :) Ndy egy pillanatra sem tette le a jobb kezében szorongatott sörösdobozt, viszont becsületére legyen mondva, inni nem ivott belőle. Hosszabban taglalva: a látszat ellenére nagyon is komoly témáról volt szó, hiszen az első antológiájukkal kapcsolatos tapasztalataikat és a második terveit osztották meg az érdeklődőkkel. Ez szült is egy kisebb, ám annál hasznosabb vitát.

Egy rövidebb szünet után mi következünk. Az előadásunk előtt átadtuk az V. pályázatunk díjait a megjelent helyezettnek. Mivel az ilyen díjátadók terén meglehetősen tapasztalatlanok vagyunk, ezért paráztunk kicsit tőle, de így utólag úgy érezzük, hogy nem is sikerült rosszul. Időnként a sok fényképész miatt már-már hálívúdban éreztük magunkat. :)

Ezt követően belekezdünk a mi előadásunkba, amelynek első részében egy videót vetítettünk le, melyben látványosan összefoglaltuk a Lidércfény előzményeit s eddigi történetét.

A továbbiakban Homoergaster és én (Jimmy) adtuk elő mondókánkat, igyekezve a rendezvényhez illő témákat elővenni. Beszéltünk arról, hogy jelenleg mivel foglalkozunk a Lidércfény Író Körben, megemlítettük az osztott világunkat (shared world), amelyből több novella már megjelent az Új Galaxis 3. számában.

Kicsit dicsekedtünk is, hogy a Lidércfény meghívást kapott az idei HungaroCon-ra, ahol a tervek szerint nem csak beszélget majd velünk a főszerző, de ha minden jól megy, mi is mikrofonvégre kaphatjuk Farkas Bertalant, az első magyar úrhajóst.

Becsületmentés(?)

Alig ocsúdtunk fel az előadásunk után, s szedtük össze magunkat standunk vélt biztonságában, amikor az egyik szervező azzal a kérdéssel jött oda hozzánk, hogy érdek-e bennünket Fazekas Attila előadása. Először értetlenül néztünk, nem fogtuk fel, hogy miért kell Magyarországon legnagyobb képregényrajzolójának előadására lasszóval fogni a közönséget. Bizton s álszerénység nélkül állíthatjuk: a Lidércfény mentette meg a helyzetet. Kis csapatunkon kívül ugyanis egy rendező és egy ifjú hölgy hallgatta Fazekas Attilát – a Lidércfény standjánál.

A mester, látva a csekély létszámot azt mondta, hogy akkor előadás helyett legyen ez inkább egy kötetlen kerakaszt beszélgetés. Így is történt, s főleg Homoergaster kérdezgette lelkesen a mestert, kezdve rögtön azzal, hogy vajon mikor is lesz már végre Jedi visszatér retró képregény. Az alaphang megütése után kellemesen eltársalogtunk jó egy óra hosszát, melynek során fény derült az ormányos Wampa-jéglény rejtélyére is. Ezt azonban egyelőre még nem áruljuk el :) A beszélgetés végén megköszöntük Fazekas Attilának a kellemesen eltöltött időt, sőt Kapitány vásárolt egy „Támadás a Föld ellen” újrakiadást, melyet a mester dedikált is neki. Homoergasternek külön örömet okozott, hogy Fazekas Attila tőle kért segítséget, ugyanis az egyik most készülő képregényéhez keresett egy forrásanyagot, mégpedig egy régi szovjet SF-et, ami neki nincs, Homoergasternek viszont megvan, így a kérdéses oldalakat e-mailben el tudjuk neki juttatni.

Elkészülődés

Ezután számunkra véget ért a rendezvény, így összekészülődtünk – elpakoltuk az alig 10 darab maradék AKF-et, a papírzászlócskáinkat, a molinónkat s egyéb dekorációinkat –, ám még eközben is tudtunk időt szakítani az érdeklődőkre, s néhány rendezővel, illetve Crazzal is tudtunk még pár szót váltani. Természetesen elköszöntünk a szervezőktől is, akiknek megköszöntük a lehetőséget, hogy ott lehetünk, s néhány szóban értékeltük a szombati napot.

Oda és vissza, avagy a Lidércfény kalandjai a MÁV-val

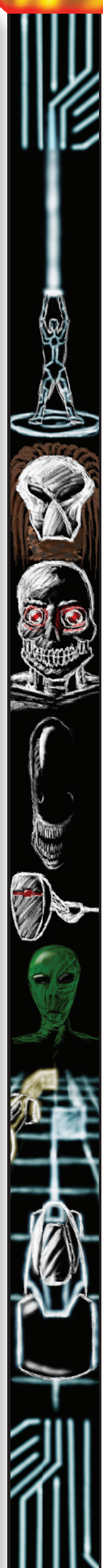
Kis csapatunk szokás szerint kötőtpályás tömegközlekedési eszközön – azaz vasúton – indult el hajnalban a rendezvényre. Odafelé csak az Árpád-hídi metrómegállóból feljövét adódott némi probléma, valószínűleg elnéztük a feljárót, és a villamosmegálló helyett busz megálló sorát találtuk. Ám rájöttünk a turpisságra, amikor egy járdasziget mellett megláttuk az érkező villanyost :) Innentől kezdve a hazaindulásig nem volt semmi gond.

A Nyugati aluljárójában (és fent az állomáson is) megnéztük a hazafelé induló vonatokat, és fel is szálltunk a kiírás szerinti járatra, Kiskunfélegyháza felé, hogy megússzuk egy átszállással. Ám, mint az a kalauz tájékoztatásából kiderült – még jó, hogy rákérdeztünk –, a kiírásban szereplő csatlakozás legjobb tudomása szerint már nem jár, így azt javasolta, szálljunk le Cegléden, ahonnan biztos, hogy megy tovább Szolnok-Szentes irányba vonat. Ment is, azzal nem volt gond, bár késett 5-6 perccel, mivel beárta az érkező szerelvényt. Az időt addig is hasznosan töltöttük, hiszen megcsodáltunk egy óriási, legalább 200 éves platánfát, valamint az állomáson található II. világháborús emlékművet. Szolnokra érve már teljes volt a káosz. A megszokott 1-es vágány helyett a „senkisetudjahanyadik”, jobban mondva „majdahovámegérkezik” vágányról utazhattunk volna tovább. Azonban valami oknál fogva a kiírt induláshoz képest cirka 35 perccel később szállhattunk csak fel egy magányos, már kívülről sem bizalomgerjesztő motorvagonra. A járókeretes nénikéket megszegyenítő sebességgel robogtunk ki az állomásról, s még hosszú percekig ugyanebben a tempóban haladtunk. Aztán egyszer csak elértük a nagyjából normál utazósebességet, ám ekkor viszont irtózatos bűz tört elő valahonnan. Később lassítottunk, a bűz megszűnt, majd gyorsítottunk, s ismét előjött. Ezen elgondolkodtunk, s a vagon – hirtelen ötlettől vezérelve – elneveztük „mozgó pócegödörnek”. Végül is hazahértünk, a tervezettnél két órával később, szombat éjjel helyett vasárnap hajnalban. *Ezúton is köszönjük a MÁV-nak, hogy ez az utazás sem telt el izgalom nélkül. :)*

Összbenyomás a rendezvényről

Határozottan kijelenthetjük, hogy egy igazán remek és színvonalas rendezvényen vehettünk részt. A szervezés profi volt, bármi gondja volt a megjelent kiállítóknak, előadóknak, a rendezők megoldották. Bár úgy tűnt, hogy elsősorban a játékok vitték a prímét, s az előadások, díjátadók csak ezután következtek, mégis nagyon jó hangulatú, felszabadult légkörű esemény volt. Így, pár nappal utána, végig gondolva, a fiatalabbak és az idősebbek is megtalálták azt, ami őket érdekelt, mi több, kellemesen is szórakoztak, s a kellemes kikapcsolódás mellett hasznos információkkal térhettek haza. Néhány egyéb beszámolót is elolvasva pedig nagyon úgy tűnik, hogy mindenki szinte csak pozitívumot mondott el az első Szíriusz SciFi Napokról. Ezúton is köszönjük a szervezőknek, hogy időt, pénzt, fáradságot nem sajnálva tető alá hozták ezt a rendezvényt.

Lidércfény HQ

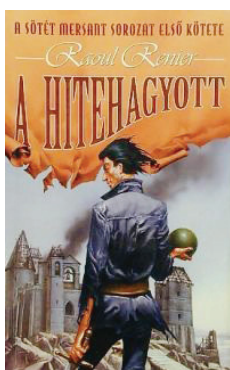

Az Exorcista

avagy: hozsánna
a Mersant le Sinstre sagához

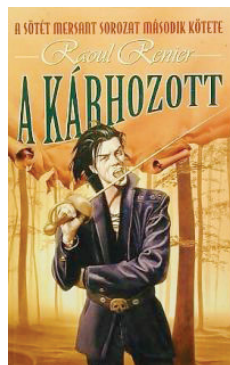
Most, hogy lezárult a sötét varázslós pályázat elbírálása, elhatároztam, hogy egy fantasy sorozatról írok. Elsősorban azért, mert a pályázatban rejlt lehetőségeket az írók egyáltalán nem használták ki, helyette sablonokat és kliséket kaptunk, olykor egy-egy jó ötlettel. Szóval senki sem tudta átlépni az árnyékat, amit néhány mérvadóknak tekintett klasszis vet. A nyögvenyelős olvasás után, egyszerre csak megpillantottam a könyvesbolt kirakatában a „Sötét Mersant” sorozat negyedik kötetét. Igazi csemege volt elolvasni egy vérprofi ihletett, kulturális és történelmi tudásra építő történetét...

Kilenc évet kellett várni erre a novellafüzérre! Szó se róla Raoul Renier, alias Kornya Zsolt nem siette el! Az elmúlt esztendőben többször felröppent a hír, hogy készül a folytatás, és mindannyiszor eljutottam oda, hogy végképp lemondtam róla, hogy az eddigi kötetek: Hitehagyott (1996), A kárhozott (1997) és a Kívülálló (2001) valaha is folytatódik. De most itt az Exorcista, a 2010-es év valódi meglepése! A Mersant történetek a középkori Európában, a Kívülálló pedig Ázsiában játszódik, abban az időben, amikor az egyház hatalma kiteljesedik, „a felszögeezett Krisztus” tana legyőzi a régi, évezredek hagyományát, bűbájt, mágiát. Izgalmas kor ez, s a szerző hű korrajzot ad anélkül is, hogy leterhelné az olvasót enciklopédista tudással. A szereplők egyháziak, pörök, beavatottak, élnek, az olvasó képtelen elszakadni a világtól, amit több évszázadnyi szakadék választ el tőlünk. Mi mégis betekintést nyerünk, nem a „hiteles” eseményekbe, hanem a korhangulatba. Dark fantasy ez a javából! Mészárlások, aljas cselszövések, kínzások és könyörtelen, csúf fekete mágia tobzódik a lapokon.

A Sötét Mersant azonban igényes irodalmi élmény, a könnyed, lenyűgöző meseszöveg iskolapéldája. Földidézve a pályázat színvonalát, legszívesebben kötelező olvasmánnyá tenném minden fantasy íróknak a saga részeit. Sőt érettségi tétel! Az első kötetben, a Hitehagyottban, Foulques Foix gróf vérzékenységben szenvedő, gyenge testalkatú ivadékának hányattatásait olvashatjuk, hogyan lesz a kitagadott kisenemből egy rettegett fekete mágus, aki rablóbandája élén először a saját rokonait mészárolja le. Ezután, mivel az utolsó mágus dominium is elpusztult már a keresztény harcosok keze által, az utolsó beavató mesterrel együtt önképzésbe kezd. Immár csupán ő viszi egyedül a háromszor nagy Hermész szellemi örökségét.

A második kötetben, a Kárhozottban, egy látens mágus dalnok, egy diák keresi beavató mesterét, hogy végül hajmeresztő, lehetetlen kalandok során, Mersantban találja meg. Bayard hú csatlósa lesz a „fekete embernek”, ahogy

ekkoriban már rettegett Mersantot. Lucas mestert simán lepipálja Reiner, amikor érzékelteti, hogyan áll át Bayard a „sötét oldalra”.

A sorozat harmadik kötetének megjelenése előtt Renier barátaival egy projektet hívott életre, „A vér városa” címmel, mely Mersant univerzumában történik. Saint Sangué, ez a bűnös, dekadens és félelmetes titkokkal teli város a terepe egy novellafüzérnek, melyben természetesen Mersant alakja is felvillan. A kötet 2000-ben jelent meg, a Kívülálló pedig rá egy évre.

A harmadik Mersant könyv három mágus harcáról szól. A déli Zandig, aki maga az élő tűz, és fájdalom, a keleti Dzöl, a vén dobos tálós és Hermész örököse, Mersant. A színhely se semmi, egy hatalmas kurgán, az Ödügen, melyet évezredek halott csontharcsái vigyáznak. Sőt az egész Ödügen, melynek mélyén a beavatottak szemben állnak egymással, egyetlen gigászi csonthalom. Közben még Özbek kán is megtámadja azt a helyet...Allah nevében. Amikor élő katonák harcolnak az évszázadok óta halottakkal, az azért nem akármilyen élményt ad a kedves olvasónak. Ezután 9 évnyi szünet következett, ami még közmondásosan gombócból is sok.

Az Exorcistának több hőse van. Természetesen elsősorban maga az exorcista, a vetélytársa az inkvizítor, aki nyilvánvalóan fanatikus örült, de leginkább az árva és látó fiú, aki a szellemekkel társalog... A testőrei és harcosársai, az ügyért a kárhozatot is vállaló lovagok a kolostor mélyén fogvatartott természetfeletti lények vérén élőködvé szinte elpusztíthatatlanok, egyszerű halandó számára azonnali halált okozó sebekből is felépülnek. A fiút egy szerzetesre bízta, aki látszólag egy fiatalember, valójában több száz éves, megtért farkasember. Az exorcista elmondja a fiúnak, hogy a hozzá hasonlók általában „elvesznek”, finoman így fogalmaz, az inkvizítor és társaira célozva, őt azonban időben sikerült megmenteni. Az exorcista nem megölni, hanem hasznosítani akarja a fiút, az egyház hatékony fegyverévé tenni, ez olyannyira sikerül neki, hogy a fiú képes elpusztítani egy gonosz boszorkányt, aki Mersant elől menekül, és átmenetileg feltartóztat egy bekattant farkasember-hordát. A saga sztárja csak pillanatokra tűnik fel. Ekkor megtudjuk, hogy az egyszerű halandónak még a lovát se tanácsos háborgatni, nemhogy a gazdáját. A negyedik kötet korántsem a vég, már csak azért sem mert az Exorcista és Mersant nem találkoznak. Ez okot ad a reményre, hogy most már nem kell éveket várni a folytatásra...

A Mersant-saga köteteinek egyetlen hátránya van. Nevezetesen az, hogy miután az ember leszurkolta az árát, és hazavitte, csupán egy, esetleg másfél napig tart az élmény, ugyanis ha egyszer elkezdte, nem tudja abbahagyni. Teljes képtelenség huzamosabb időre szüneteltetni az olvasást. Legjobb példa erre az Exorcista, melyet de. 9 órakor megvásároltam, és este 11-kor úgy feküdtem le, hogy a végére értem. Azt nem tudom mennyit javítana ezen a felháborító helyzeten, ha a Mersant kötetek lexikon méretűek lennének... Feltételezem, hogy nem túl sokat...

Homoergaster

